

Mlado Jutro

št. 36.

Nedelja 15. septembra

1935

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

In da bi mrtvega pred živimi obvaroval sramotnih sodb, je stopil k njemu ter mu snel prstan. Šele potem je stopil pred očeta in mu sporočil besede kralja Veljka, ki so kralja Črtomira silno užalile. Nesrečni oče se je razardil in dejal:

v svojo sobo, kjer je napisal na listič: — Ta neznani prstan je imel na roki moj nesrečni brat Zorko, ko so ga s prestreljenim srcem prinesli domov. Bog se usmili nas vseh, ki nas čaka še hudo gorje! — Kraljevič Mirko t.

»Niti sence resnice ne more biti v besedah kralja Veljka, zakaj moj sin Zorko je bil pošten. Smrt bi odpustil, hudobnega in krivičnega natočevanja pa ne morem. Gorje sosedu! S potoki krvi bom opral žalitev mrtvečeve časti!«

Še bolj potrj je odšel kraljevič Mirko

Ta listič je s prstanom vred položil v srebrno škatlico, škatlico pa spravil v najbolj skriven predal omare. Tam so jo šele dolgo po njegovi smrti našli, zakaj temna slutnja kraljeviča Mirka se je kmalu uresničila. Prišlo je hudo gorje, ki je poleg tisočev drugih tudi njega

potegnili v vrtnec ter njegov krvavi greh maščevalo z drugim krvavim grehom.

Kralj Črtomir je precej po pogrebu kraljeviča Zorka zbral vojsko ter udrl v deželo kralja Veljka. Veljko se mu je postavil po robu, ali kralj Črtomir ga je v prvem spopadu premagal in ubil njegovega sina Boleslava. Zadrževala je strašna vojna, ki je trajala veliko let. V drugi bitki je padel sam kralj Črtomir. Ubil ga je Veljko, ki je s tem maščeval smrt svojega sina. V tretji, še hujši bitki je kraljevič Mirko prebodel kralja Veljka. Tako je padel slavni junak zadet od roke lastnega zeta, a nad njim se je maščeval nečak kralja Veljka, ki je pa tudi že v naslednji bitki padel.

Vsaka žrtev je razvnela še hujši srd; nihče ni hotel odnehati in vedno na novo je zdaj v tej zdaj v drugi deželi zadivljalo klanje in požiganje, ki je prizadelo brez števila mirnih in nedolžnih. Sredi gorja, ki ga je ta strašna vojna rodila, je nesrečno umrla prelepa sara-censka kraljica Zinajida. Od gorja te vojne je poleg drugih žena umrla kraljična Milena, žena kraljeviča Mirka, in drug za drugim so v bitkah popadali vsi moški sorodniki kralja Veljka in kralja Črtomira.

Ko se je vojna nehala, ker je zmanjkalo ljudi, sta ostala od obeh kraljevih rodovin živa samo dva otroka: Branko, sin kraljične Zinajide in vnuk kralja Veljka, ter dve leti starejši Zlatko, sin kraljeviča Mirka in vnuk kralja Črtomira.

Tako so pripovedovale zgodbo te vojne stare pesmi, ki se jih ni upal nihče več peti iz strahu, da ne bi gorje na novo izbruhnilo.

Po tej vojni so začeli ljudje, ki so v opustošenih in izmučenih deželah ostali, graditi mejna zidova. Za streljaj narezan je gradila vsaka dežela svoj zid v nadi, da se z njim ubrani sovražnika, in z voljo, da ga pri prvi priliki izza zida napade. Maščevalna vojna je bila namreč živa misel obeh dežel.

In ko sta v medsebojnem sovraštvu vzgojena vladarja, ki sta si bila bratranca, dorasla, sta začela vojno, čim sta si deželi nekoliko opomogli. Ta vojna je ugasnila, ko so bile na obeh straneh vse žrtve brez uspeha.

Še davno pa ni ugasnilo sovraštvo,

ki je telo iz roda v rod. Zaradi sovraštva so ljudje še bolj utrdili zidova in vedno z nova prijemali za orožje, brž ko so si kaj opomogli. Tako so rodovi dogradili zidova in ob njih v vojnah krvaveli. Vsak vladarski naslednik na prestolu je smatral krvavo maščevalno vojno za svojo sveto dolžnost.

Šele po petem in šestem rodu so vojne med obema deželama ponehale. Ze zdavnaj je pa med njima prenehal promet. Deželi, ki ju je ločil mejni pas, sta se druga drugi skoraj popolnoma odtujili. Le redki trgovci so še skrivaj in po ovinkih hodili iz ene dežele v drugo, kadar se jim je obetal dobiček. Na teh potih so bili vselej v nevarnosti, da jih niso ljudje v drugi deželi ubili. Če so jih prepoznali, so jih namreč osumili za ogleduhe, kar so včasih tudi res bili.

Bolj varno od trgovcev so prehajali iz dežele v deželo cigani, ki so doma povsod in nikjer, pa jih zato tudi nihče ne izprašuje odkod in kam.

Vendar sta si deželi kljub vojskam in odtujitvi počasi opomogli in njuni kraljevi rodovini sta se obdržali. Sicer je zdaj že marsikdo dejal, da bi vojne med sosedi nikoli ne bilo treba, ali dosti je bilo še ljudi, ki nikakor niso hoteli pozabiti, kaj je nekdanj ena dežela drugi prizadejala.

In tako je dvesto let po smrti kralja Črtomira sedel na prestolu njegov daljni vnuk, kralj Ljudomil, ki je imel sina Boleslava, a v sosednji deželi je vladal davni vnuk kralja Veljka, kralj Vladislav, ki je imel prelepo hčer Zinajido.

Čemu je kralj Ljudomil svojemu sinu izbral ime Boleslav, morda niti sam ni vedel. V kraljevskih rodovinah je pač malo imen v navadi, in ta imena se včasih pri različnih rodovinah ponavljajo. Zakaj je bilo hčeri kralja Vladislava ime Zinajida, pa vemo iz rodbinskega letopisa. Njena mati je še kot kraljična brala prelepo povest, v kateri je bilo neki kraljici ime Zinajida. Zato si je za svojo hčer to ime želela in kralj Vladislav je privolil. Sicer je vedel, da je to ime v njegovi rodovini že nesrečna sara-censka kraljica nosila, ali za srečo svoje hčere se zaradi imena ni bal. In tako je slučaj nanese, da sta bili dve nekdanji imeni iz ene družine po dvesto letih razdeljeni na dve sovražni rodovini, ki se nista nikoli obiskovali.

Josip Vandot:

Jaža in Maža

Psiček Jaža je bil rjav, majhen in dolg. Noge je imel krive in je koracal kakor raca in ni bil hitrejši od racmana, ki je prevažal svojo družino po dvorišču. A oči so mu bile hude in so

gledale strupeno vsakogar, ki se je približal hiši. A še prav posebno strupeno so gledale njegove oči Mažo, zavaljenega mačka, ki je bil pri hiši kot najboljši mišji lovec. Maček Maža je bil lepo tigrast; brki so mu štrleli samo na eno stran, ker jih na drugi strani ni imel prav nič. Izpulil mu jih je bil sosolov maček, ko sta se kdovnj kdaj stela. A Maža je imel tudi samo pol repa, ker ga je nekoč Jaža zahrbtno pograbil in čavsnil z zobmi, da mu je med njimi ostalo pol Mažinega lepega repa. Zato pa je Maža pihal in še bolj sovražil Jažo in samo čakal, da se osveti zahrbtnemu hudodelcu.

Pa mu ni bilo treba dolgo čakati. Komaj se mu je zacelil ostanek repa, že je nekega lepega jutra za vogalom nenadoma treščil v Jažo, ki je prav-

kar prikoracal okrog vogala. Maža je zapihal in pokazal zobe. Jaža je bevsknil strupeno in čavsnil. Z zobmi je zagrabil Mažo za prednjo nogo, da je kost zahrstala. Seveda je Mažo bolelo, da je zamijavkal na vse grlo. Na prosti šapi je iztegnil kremplje, zasadil jih trikrat ali štirikrat Jaži naravnost v obraz in potegnil in zavrtal z njimi, da je Jaža zatulil od bolečine in odmaknil zobe od mačkove noge. Jójme, in sedaj sta videla posledice krutega boja: Jaža je bil popolnoma slep, ker mu je Maža izpraskal obe očesi, a Maža je imel samo tri noge, ker mu je Jaža četrto gladko odgriznil.

Zavlekla sta se v šupo in sta tam tri dni jadikovala vsak v svojem kotu. Sram je bilo Jažo, da je zdaj slep in ni za nobeno rabo več; sram je bilo Mažo, da je zdaj kruljav in ne bo vlovil v svojem življenju nobene miši več. A čudno — prav nič se nista hudovala drug na drugega, ker sta bila pametna in sta radi tega vedela, da sta si sama kriva nesreče.

Trpela sta hude bolečine in še hujšo lakoto. A za nič na svetu bi zdaj ne prosila gospodarjevih, naj jima pomorejo v hudi sili. Preveč ju je bilo eram in sama pri sebi sta sklenila, da raje žalostno pogineta, nego da bi domačim pokazala svojo zasluženo revščino.

Šele četrty dan je glad prisilil Mažo, da je skrivaj odkrevljal na dvorišče. V skodeli je tam za vogalom iztaknil še nekaj prestano juhe, ki so jo gospodarjevi že pred štirimi dnevi tja postavili za Jažo. Maža je hlastno posrebal juho in odkrevsal nazaj v šupo. Medpotoma je našel debelo kost in jo pograbil in jo prinesel Jaži, da ne pogine od lakote.

Sedmi dan ju skoro ni več bolelo. Samo lačna sta bila spet da se jima je delala tema pred očmi. Pa se je žalostno oglasil Jaža, ki je bil pametnejši od Maže: »Hudo sva si storila. Tega pa nama ni bilo prav nič treba. Gospodarjevi naju gotovo poženejo

od doma, ako vidijo, kakšni krevlji sva zdaj. Tu v šupi pogineva od lakote. Maža, najboljša je, da odideva po svetu in se tam prebijeva, kakor Bog dač.

»Oh seveda«, je vzdihnil Maža. »A kako naj se prebijeva v svetu, ko sem jaz kruljav, a ti slep na obe očesi? Povej mi, Jaža, ker si pametnejši od mene«.

Jaža je premišljeval samo tri trenutke in je že odgovoril: »Vse bo nama lahko, če le hočeva in če se drživa drug drugega. Jaz sem slep, ti pa bistro vidiš. Ti si kruljav, jaz pa imam zdrave noge. V svetu boš gledal ti za mene, a jaz bom hodil za tebe. Pa boš videl, kako se bo nama imenitno godilo«.

Maža je bil zadovoljen in je rekel: »No, če je tako, pa kar pojdiva med svet. Čemu naj stradava tu v šupi, ko je v svetu vsega v izobilju?«

In sta res odšla. Ker je bil Jaža slep, je prijel Mažo z zobmi za ostanek repa, pa še na misel mu ni prišlo, da bi mu ga odgriznil. Maža je krevljal od spredaj in mu je bilo strašno nerodno, da ima samo tri noga. Počasi, počasi sta prišla na polje in Maža se je hitro razgledal, kje bi zagledal miš, da jo pograbi z lačnimi zobmi. In jo je res zagledal. Na visoki krtini je čepela in čakala na Bog ve kaj.

»Pst«, je dekel Maža. »Tri korake od tu čepi na krtini lepo rejena miš. Jaža, poskoči tja in mi jo prinasi. Kar naravnost!«

Jaža je izpustil konec Mažinega repa in zaracal s potí. Zavohal je miško in krenil naravnost proti krtini. Miš ga je dobro videla in se mu je zasmejala. Zasukala se je naglo in izginila v luknji. Jaža je sicer lepo čavsnil, a čavsnil je samo v prazno krtino.

»Oh«, je zdihoval Maža. »Prej bi bil jaz s tremi nogami ulovil miš nego Jaža s štirimi. Zdaj vidim, da med svetom vendarle ne bo tako dobro, kot je pripovedoval pametni Jažac«.

Jaža pa je priracal nazaj. »Ušla mi je«, je rekel žalosten in se z zobni spet oprijel ostanka Mažinega repa. Šla sta naprej, počasi, kakor moreta in znata hoditi le slep pes in maček s

tremi nogami. Zavila sta v gozd in hodila po ozki stezi. Iz grmovja ju je gledal zajec in je bil ves prepričan, ker je videl hudega Jažo, ki ga je takoj ovohal.

»Maža, le bistro poglej!« je velel mačku. »V bližini čepi zajec. Povej mi, kje je, da ga pograbit«.

»V grmu sedi in se naju boji«, je odvrnil Maža. »Poskoči, poskoči. Jaža, in primi, da se nasitiva, z zajcem«.

Jaža je imel krive noge, pa ni znal skakati. Racal je proti grmu in ko so ga prasnile veje po obrazu, je hlalnil z vso silo. A z zobmi ni zagrabil zajca, temveč samo vejo, zajec pa je bil Bog ve že za katerim grmom.

»Nič ne bo z najinim svetom«, je govoril Maža ves pobit, ko se je Jaža spet oklenil ostanka njegovega repa. »Dve očesi imava in sedem zdravih nog, a vendar bova poginila od lakote, ker jaz nimam četrte noge, a ti nobenih oči, še manj pa pameti«.

Jaža ni odgovoril ničesar, ker je vedel, da ima Maža prav. Krevljala in racala sta naprej po gozdni stezi in človek bi se razžalostil, ako bi ju zagledal, ker sta od lakote omahovala pri vsakem tretjem koraku. In zato ni čudno, da sta se zasmilila gospodarjevi ženi, ko sta tako čudno in lepo švedrala mimo njenega domovanja. Pri-

jazno ju je poklicala k sebi in ko je videla, da sta vsa sestradana, jima je dala jesti. Jaža je od veselja migal z repom, a Maža ni mogel migati, ker je imel samo še košček repa, in je bil radi tega hud na Jažo in mu je zavidal, da more migati z repom.

Gozdarjevi ženi sta se smilila slepi psiček in kruljev maček, ki sta si tako lepo pomagala drug drugemu. S slamo jima je postlala pod svinjakom in jima je prijazno stregla in ju krnila. Dva tedna sta živela pod svinjakom lepo življenje, da je Jaša nazadnje že pozabil na svojo slepoto, a Maža na svojo kruljavost. Še ganila se nista izpod strehe, temveč sta lepo tičala pod svinjakom in živela veselo in dobro jedla, dokler se nista preobjedla.

Nekega dne je prišlo Jaži na pamet, da mora biti prav za prav hud na Mažo, ker mu je izpraskal obe očesi. A Maža se je domislil, da je nazadnje vendarle velik revež, ker ima samo tri noge, in da je te revščine kriv edino Jaša. Tega sta se hipoma domislila oba — in že je Jaša strupeno zabevskal in že je Maža hudobno zapihal in že je slepi Jaža iskal edino Mažino prednjo nogo in kruljavi Maža je s kremplji iskal po Jažinem obrazu, če bi nemara tam našel še tretje in četrto oko. Zgrabila sta se srdito in zagnala hrup, da je bilo joj!

Gozdarjeva žena je pritekla, da bi ju pomirila. A zaman jima je prigovarjala. Jaža in Maža nista hotela odnehati in sta si prizadevala, da bi ugonobila drug drugega. Gospodinja ju je morala s palico razločiti in ju je s palico spodila od doma.

Jaža je odracal na desno v gozd, a

Maža je odkrevsal na levo. No, Jaža ni dolgo racal, pa je že prišel do prepada, ki ga pa ni videl. Saj tudi ni mogel videti, ker je bil slep na obe očesi. Zato pa se ni ustavil in je racal kar naprej. A že mu je zmanjkalo tal in Jaža še sam ni vedel, kdaj je mrtev priletel na dno prepada.

V istem trenutku je srečal Maža v gozdu medveda. Seveda je Maža prhnil na vso moč, a medved se ni ustrašil njegovega prhanja. Maža je hotel šini-

ti na drevo, a kako naj pleza po drevesu, ko ima samo eno prednjo nogo? Radi tega se mu je medved smejal in ga mirno zagrabil za vrat in ga odnesel Bog ve kam in Bog ve kakšen je bil njegov konec.

Nam pa je žal, da je s tem konec tudi povesti o Jaži in Maži.

Gustav Strniša:

Ponirski

Mali Andrejček je vedno rad opazoval jezero, ki je ležalo za vasjo. Vodna gladina se je svetlikala kakor veliko zrcalo in v soncu čudežno sijala, da je človeku kar jemalo vid. Včasih je zablisknila nad vodo ribica, ki je švignila iz globine in spretno vjela mušico, ki je nič hudega sluteča plavala nad valovi.

Jezero je prehajalo v ozek vodni pas pokrit s trsjem in ločjem. Andrejčka je zanesla radovednost večkrat v bližino trsja, a preveč daleč si ni upal, ker je vedel, da se mu blatna tla lahko udro pod nogama in se mu lahko pripeti nesreča, da utone v umazanem močvirju.

Ko je nekega dne spet v mraku stal

blizu ločja, je zagledal čudnega ptiča. Če bi tisti ptič znal govoriti, bi ga bil odgovoril nekako takole:

»Dovolite, mali mož, da se vam predstavim! Jaz sem čopasti ponirek, močvirni ptič, pravi fičfirič! Prebivam rad po stoječih vodah, obraslih s trsjem. Moje telo je ponosno vzravnano in polno podkožne masti. Noge mi stoje daleč

zadaj, kratke so in vsak prst ima plavalno kožico, da lahko brezskrbno plavam in se potopim v močvari. Na valovih tudi spim in valim jajca v plavajočem gnezdu. Na kopnem pa se težko premikam in si moram pomagati s krili, da grem dalje. Moje srebrno belo podtrebušino strojijo krznarji v dragoceno krzno.«

Toda ponirek se ni predstavil in deček je samo začudeno gledal čopasto glavico z dvema pernatima rožičkoma vrhu glave ter premišljeval, kakšna zver pač mora to biti.

Doma je povedal očetu o čudnem ptiču in roditelj ga je takoj poučil, da je bil to pač čopasti ponirek.

Andrejček je drugi dan vzel krušne drobtine in jih jel metati v močvirje.

Kmalu se je prikazal ponirek, dostojanstveno pokimal s svojo čopasto glavico in pričel loviti drobtine po vodi. Ko

se je nasitil, je spet pokimal in odplaval.

»Tako boječ se mi vidi ta čopec!« je pripovedoval doma deček svoji materi.

»Tudi ti se bojiš, če koga prvič vidiš, a ptice so še bolj plašne,« ga je potolažila mama.

Andrejček je zdaj vsak dan nosil ponirku drobtine in ptič se ga je polagoma privadil.

Kako je deček veselja zaploskal z rokama, ko je nekega dne zagledal po vodi plavajoče ponirkovo gnezdo in v njem drobne mladiče.

Andrejec je bil še zelo majhen otrok ter šibek. Ponirek mu je nekega dne pokimal in ga povabil v ločje, a fantek ga ni hotel razumeti.

Mladi ponirki so doraščali in zapustili gnezdo, ki je potem prazno plavalo po vodi.

Naposled si je deček vendar upal bliže k vodi, kjer je občepelo prazno gnezdo in ponirek ga je povabil, naj se vsede vanj.

Nekaj časa je okleval, potem je vendar počenil v mehko gnezdo, ki je takoj splavalo po vodi, ker se je stari ponirek uprl vanj. Poleg gnezda so hiteli mladi ponirki in njihova mamica, ki je resno kimala in pazila na gnezdasti čoln.

Kako je deček zastrmel, ko je priplaval sredi vode, kjer so rasle in se razcvitale lepe rože, saj lokvanja še nikoli ni videl. Kar zagledal se je v blesteče cvete, ki so sijali kakor biserne krone vodnih vil.

Dospeli so daleč v močvirje, kjer je ležal majhen skrit otoček. Na tem otoku so pristali.

Andrejček je preplašen opazil, da se že noči. Kmalu so zasijale zvezde, a sam ni vedel, kako naj se vrne.

Stari ponirek mu je prijazno pokimal in mu pokazal s kljunom v travo. Ker si nebogljeneč ni vedel pomagati, je res legel v travo in kmalu zaspal.

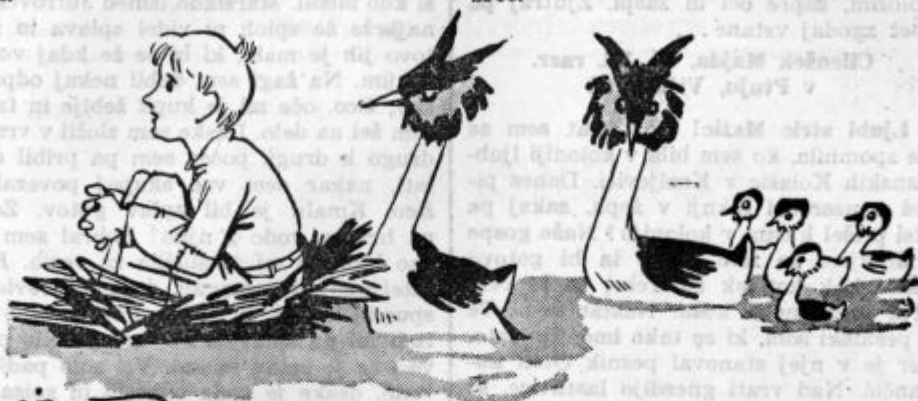
Oče in mati sta bila doma v silnih skrbah. Ker dečka ni bilo nazaj, sta ga šla iskat k jezeru ter ga klicala, a brez uspeha.

Zalostna sta se starša vrnila domov, prepričana, da je deček umrl strašne smrti, ko je utonil v močvirskem blatu.

Andrejček je dobro spal. Zjutraj se je prebudil zelo zgodaj in se začuden oziral okoli. Tedaj je opazil, da je ponirkova sa-

mica čepela poleg njega in ga grela, a mladički so se stiskali okoli njegove glave, dočim je oče stal na straži in budno pazil, da bi jih kdo ne presenetil v spanju.

začudila, ko je otrok na vse jutro potrkal na vrata in ju veselo pozdravil. Obanista vso noč zatisnila očesa. Mati je vsa srečna stisnila svojega ljubljence na srce.

PIRNAT

»O, moja mama, k mami bi rad!« je zajokal deček.

Stari ponirek je pokimal in mu pokazal z glavo gnezdo, v katero je deček spet sedel in že je odveslala vsa družba nazaj.

Kako sta se zjutraj očka in mamica

In še je hodil Andrejček k ločju in metal od daleč ponirkom drobtine. Kimali so mu in ga vabili, a nič več ni hotel bliže, kajti bal se je močvirja in tudi skrbi ni hotel več prizadevati svojima skrbnima roditeljema, ki sta ga zelo ljubila.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Na Tvoj natečaj Ti sporočam, da sem v Arandjelovcu. Tu mi je zelo všeč. Naš hotel leži v sredini parka. Za kopanje nimamo tu nobene priložnosti, zato pa imam dosti drugih zabav. Z avtomobilom smo napravili izlet na Oplenac in tako sem obiskala zadnji dom ljubljene kralja. Pristržno Te pozdravlja

Štibler Tatjana, uč. III. razr.
t. č. v Arandjelovcu

Dragi stric Matic! Popisati Ti hočem, kako sem si sam napravil pasjo utico. Takrat sem bil star dvanajst let. Dobili smo majhnega psička in treba mu je bilo napraviti utico. Ata mi je dal zaboj, par desk, žago in kladivo. Ves vesel sem se lotil dela. Najprej sem napravil vhod. Potem sem se lotil strehe. Razžagal sem dolgo desko v štiri enake dele tako, da mi je ostal še en dolg del deske. Kratke deske sem poševno pribil na dolgo desko

in streha je bila gotova. Položil sem jo na zaboj ter pazil, da je bila povsod enaka in jo pribil. Zdaj je bila utica gotova in psiček, ki ga imamo še danes, je ponosno odkorakal v svojo novo hišico. Klicali smo ga »Volčič«, zato ker je bil volku podoben. Danes je že velik in je zelo zvest čuvaj naše hiše.

Joško Triplat, dijak
Moste št. 27 p. Žirovnica

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem letos preživel vse počitnice doma. Saj pravi pregovor: povsodi je dobro, a doma je najboljšo. Sicer pa se tega tudi zavedam. Toda nikar si ne misli, da se doma dolgočasim. Ravno nasprotno. Še bolj se kratkočasim kakor kje drugje. Veš, stric Matic, tvojega koša se pa zelo bojim. Prav lepo Te pozdravlja

Milan Kac, uč. ? razr.
v Slovenski Bistrici

Moja punčka! Moja punčka zelo zgo-
daj vstaja. Potem ji dam jesti. Joka se
nikoli in solz sploh ne pozna. Ves dan
je pridna in se z menoj igra. Zvečer jo
položim v posteljico in kakor hitro jo
položim, zapre oči in zaspi. Zjutraj pa
spet zgodaj vstane...

**Cilenšek Majda, uč. III. razr.
v Ptuju, Vičava 52**

Ljubi stric Matie! Dostikrat sem se
Te spomnila, ko sem bila v koloniji ljub-
ljanskih Kolašic v Kraljevici. Danes pi-
šeš o nesrečni luknji v žepu, zakaj pa
nisi prišel k nam v kolonijo? Naše gospe
voditeljice so zelo dobre in bi gotovo
našle kak kotichek za Tebe, in še celo
brez požrešnega koša. Nastanile bi Te
v pesniški sobi, ki se tako imenuje zato,
ker je v njej stanoval pesnik Oton Žu-
pančič. Nad vrati gnezdiyo lastavice, ki
bi Te zjutraj zbudile in Ti celo kaj za
spomin spustile na klobuk. Večjega di-
rindaja še nisi videl, kakor bi ga upri-
zorili črni kolonisti. Jaz bi pa sedla v
čoln in se peljala v Bakar, kakor prin-
cesa v »Bajki«, in Ti prinesla čudežno
Bakarsko vodico. To bi se selil Tvoj
slavno-znani revmatizem! Zvečer bi pa
gotovo zaplesal kolo. Vidiš, lahko Ti je
žal, da nisi prišel. Jaz sem bila že trikrat
v koloniji in morda pojdem še kateri-
krat. Če boš priden, Te vzamem s seboj.
Sedaj Te pa prav lepo prosim, ne vrzi
moj spis v tisti požrešni koš! Lepo Te
pozdravlja Tvoja

**Esta Šest, uč. IV. razr.
v Ljubljani**

Ljuba Esta! Strašno žal mi je, da si
mi šele zdaj sporočila ljubeznivo pova-
bilo. Ko bi bil prej vedel, da bi me se-
stre Kolašice vzele pod svojo streho in
me spravile v pesniško sobico, bi bil že
zdavnaj prišel. Zdaj je pa že jesen, la-
stavke se bodo vsak čas odselile in tako
mi ne ostane drugega, kakor upanje, da
me vzameš prihodnje leto s seboj. Na
to se že zdaj pristrčno veseli Tvoj

stric Matie

Dragi stric Matie! Popisati Ti hočem,
kako sem sam sestavil splav. Letos
spomladi sem šel z očetom in z mamo
na izprehod na Kropo. Tam je ležalo v
v pristanu mnogo splavov, ki so jih baš
pripravljali za odhod. Splavarji so nas

povabili in tako smo se peljali z njimi
čez tri jezove do Otoka. Bilo je zelo
zanimivo. Ko sem prišel domov, sem se
tako odločil, da si napravim sam splav.
Splav sestaviti ni tako lahko, kakor bi
si kdo mislil. Marsikdo izmed Jutrovčkov
najbrže še sploh ni videl splava in go-
tovo jih je malo, ki bi se že kdaj vozili
z njim. Na žagi sem dobil nekaj odpad-
kov, žico, oče mi je kupil žeblice in tako
sem šel na delo. Deske sem zložil v vrsto,
drugo k drugi, počez sem pa pribil dve
lati, nakar sem vse skupaj povezal z
žico. Kmalu je bil splav gotov. Zdaj
pa brž na vodo z njim! Pobral sem še
eno lato, ki mi je služila za veslo. Pri-
jatelji so mi pomagali, da smo previdno
spustili splav v vodo. Potem smo šli
tudi mi na splav, a ker nas je bilo pre-
več, se je splav razsul. Vsi smo padli v
vodo, deske je voda odnesla in spisa je
konec.

**Miran Mejak, uč. III. razr.
v Gornjem gradu**

POSETNIKA I.

KAREL SNIRPS

LIKA

Kaj je ta gospod po poklicu?

POSETNIKA II.

BORIS KALAČ

Kaj je ta gospod po poklicu?

POSETNIKA III.

VERA GOTENO

MEŽA

Čigava žena je ta gospa?

